

АНДРОФАГИ

Данило Ключко

АНДРОФАГИ

Львів

Видавництво Старого Лева

2022

УДК 821.161.2-31

К50

Данило Клочко

К50 Андрофаги [Текст] : роман / Данило Клочко. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2022. — 376 с.

ISBN 978-966-448-080-9

Випускника Львівської школи міліції Дениса Чорного направляють працювати молодшим слідчим у невелике містечко на Київщині з таємничою назвою Холодне Поле. А що події відбуваються наприкінці 90-х років минулого століття, то Чорному доводиться мати справу і з кримінальними структурами, і з дивною релігійною сектою. А незабаром у місті починають коїтися несамовито жорстокі вбивства з однаковим «почерком»: кривавий маніяк не жаліє ні підлітків, ні жінок, ні тварин. Від пазурів і зубів таємничого вбивці гине також наречена слідчого. Мешканці міста залякані. Холодне Поле починає говорити про Звіра, адже людина не може бути здатна на таку жорстокість.

Чи упіймає Денис маніяка і чи вдасться йому вціліти самому?..

УДК 821.161.2-31

© Данило Клочко, текст, 2022

© Тетяна Омельченко, обкладинка, 2022

© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2022

ISBN 978-966-448-080-9

Усі права застережено

29.12.1999

Холодна крапля впала Риті на чоло, боляче вжалила і змусила рвучко підхопитися з ліжка. Вона втратила рівновагу і впала додолу. Поспіхом стерла краплину з чола, волюючи, щоб рідина, яка її утворювала, була водою. Та від води крапель було би більше і Рита б уже почула, як вони б'ються об залізні бильця ліжка, натягнуту решітку чи кам'яну підлогу. Після того як її кинули в цей підвал, вона зрештою змогла поспати, і жах поволі почав стихуватись. А тепер повернувся з новою силою. Рита миттю запхала собі до рота чотири пальці й боляче їх закусилася, щоб стримати крик. Якась частина її розуму знай повторювала, що безвихідних ситуацій не буває і якщо її не вбили відразу, то, можливо, взагалі не вб'ють. Однак цей голос був надзвичайно тихим і зрештою потонув у швидкому тупотінні істоти, яка пересувалася скрипучою підлогою десь згори, просто над Ритою. Вона щосили стиснула щелепи, щоб не закричати, і невдовзі відчула в роті металевий присмак: здається, до крові прокусила собі шкіру на пальцях. Та ліпше вже так, ніж вереском привернути до себе увагу Звіра – отам, нагорі.

Тупіт змінився огидним чавканням: істота сіла жерти. Рита чудово розуміла, *що саме їсть* те створіння, та спершу відмовлялася це визнати. Страх змінився огидою,

такою сильною, що аж перевершувала попереднє почуття. Її скрутило і, певно, якби не порожній шлунок, негайно знудило б. Певною мірою Рита навіть бажала цього, адже тоді, принаймні деякий час, не чула би цих звуків. Але мусила сидіти і слухати, як десь згори таємничий монстр пожирає її подругу. Щось мокре потекло по її обличчі, можливо, сльози. Навіть не намагалася їх витерти, її ніби паралізувало. Виникло дивне відчуття, ніби вона покидає це місце. Але не через вхідні двері. Здавалося, наче її свідомість стрімко мчить темним коридором кудись туди, де немає цього підвалу, крапель, Звіра-людоджера та огидних звуків: просто кудись якнайдалі звідси.

Хто знає, скільки минуло часу — секунди видавалися довгими, наче роки, — коли Звір відірвався від пожирання й розлючено загарчав. Далі знову пролунав тупіт, який стрімко віддалявся. Та перш ніж Рита зуміла цілком це усвідомити (а також те, що вона пережила зустріч із цією Звіриною), почувся новий звук. Він анітрохи не нагадував тупотіння, яке, пересуваючись, видавав Звір. Це очевидно були людські кроки, і та людина скрадалася. Рита мовчки слухала, як хтось тихо (навіть дошки майже не рипіли) ступає по верхньому приміщенні. Щось підказувало їй, що до нового гостя варто ставитися з такою ж — якщо не більшою — осторогою, як і до Звіра. Раптом десь угорі почувся писк, а тоді неподалік від Рити щось упало. Чи радше — хтось приземлився. Отже, по-перше, у підвал вели не двері, а люк, а по-друге, невідомий знайшов її. Вона щосили притулилася спиною до стіни, ніби хотіла з нею злитися. Щось тихо клацнуло. Радше за все, тут не було світла, тож клацнув, напевне, вмикач кишенькового

ліхтарика. Непроханий гість наблизився до неї впритул: відчувала його подих із запахом дешевого тютюну. Чоловік не промовив жодного слова, і після кількох цілковито беззвучних секунд Риті видалося, наче він відступає й немов розчиняється.

* * *

Сіра «нива», яка колись була білою, з жалібним скрипом гальм і стогоном літніх шин об зимовий асфальт зупинилася біля старого чотириповерхового дерев'яного будинку за номером п'ять. Мабуть, іще дореволюційного, як і всі будинки на Вишні, й зовсім не схожого на багатоповерхівки, якими була забудована більшість Холодного Поля. Фари згасли, і все довкола занурилося у вранішню темряву. З автівки вискочили двоє чоловіків і, не гаючи часу, кинулися до будинку за номером п'ять. Той, що вийшов із водійських дверцят, був у чорній куртці, темних грубих штанах і зимовому взутті. З-під каптура куртки виднілася неголена квадратна щелепа, приплюснутий ніс, високе чоло та сіро-зелені очі, в яких зараз читалася напруга і рішучість. Інший, старший слідчий, капітан Юрій Микитович Кравчук («Не родич», — додавав він, називаючи своє прізвище у ті рідкісні моменти, коли був у доброму гуморі, зазвичай же такі запитання просто ігнорував), був чоловіком середніх літ. Мав на собі світло-коричневе пальто, чорний картуз, старі штани і пошарпане взуття. Його вздовж і впоперек пооране зморшками обличчя й синці під вицвілими блакитними очима натякали на те, що

останні кілька ночей слідчий провів на ногах. Пишні вуса контрастували з ріденьким каштановим і де-не-де поси-вілим волоссям. Юрій Микитович був середнього зросту, але поруч із колегою, молодшим слідчим Денисом Чорним, справляв враження ліліпута. Воно й не дивно, зважаючи на те, що лейтенант Чорний мав зріст метр дев'яносто.

Увірвавшись до квартири номер три, де, за інформаці-єю аноніма, що зателефонував у відділок, перебуває Звір, міліціонери швидко перевірили короткий і вузький ко-ридор, вітальню з меблями, вкритими павутинням і пи-люкою завтовшки з палець, санвузол — маленьку кімнат-ку з облупленою ванною, побитим унітазом та іржавими трубами, і нарешті кухню, де на столі лежало жахливе підтвердження того, що телефонний дзвінок був не розі-грашем: молода жінка,десь одного з Денисом віку. Її об-личчя було умиротворене, ніби вона просто спала на жи-воті, й жахливо контрастувало з кривавим місивом тулуба: суцільною ранною. Вигнуті назовні ребра (Звір дістався до легень) нагадували пальці, благально здійснені до неба. Закривавлені клапті одягу неможливо було відрізнити від звислих клаптів шкіри. Неможливо також було зрозу-міти, що ще, крім легень, втратила нещасна. Крові було багато: стіл, дві табуретки, підлога і навіть холодильник «Донбас», який стояв поруч, — усе було в крові.

Кравчук опустив пістолета і заплющив очі. Хоч уперше, хоч удев'яте, хоч, не дай Боже, всоте — видовище однаково жахає. Ні, не кривавими деталями, не тим, що тіло молодої жінки, якій би ще жити і жити, тепер насилу можна від-різнити від туші на бійні, а тим, що такому взагалі було дозволено статися; що той, хто стояв за цим, досі ходив

однією з ними землею, дихав тим самим повітрям, а вони нічого не могли з цим удіяти. Капітан поглянув на молодшого колегу. Денис переклав пістолет у ліву руку і повільно перехрестився. Дивно, але цей жест трохи притлумив його бажання розтрощити все в цій кухні. Необачно було дозволяти собі надію, що сьогодні вони впіймають Звіра... та він дозволив. Чомусь Чорний був переконаний, що після дзвінка вони заскочать його, можливо, навіть урятують жертву...

Вдих-видих. Як учили. Лють корисна, лише коли її можна обернути на свою користь. На запилюженій підлозі було чітко видно, як волокли тіло, стираючи будь-які інші відбитки. Але після своєї трапези Звір так само мав би бути заляпаний кров'ю. Пильно обдивившись усе навколо, Денис помітив вервечку крапель, яка йшла до вікна. Вікно було зачинене, хоч шибки і вибиті. Чорний, обережно щоб не забруднитися, обійшов плями і почав наближатися до вікна, аж раптом збоку щось помітив: біля стіни за столом, із протилежного від холодильника боку, виднівся відкритий люк.

— Юро, — тихо сказав Денис і, не чекаючи, зістрибнув униз.

Мабуть, коли у квартирі ще хтось жив, це був погріб: маленький і вузький. Чорного, що був змушений зігнутися в низькому приміщенні, охопило почуття клаустрофобії. Зі своїми більшими за середні габаритами він завжди некомфортно почувався у тісних приміщеннях, особливо з низькою стелею. Діймав несвідомий страх, що він застрягне і не зможе вибратися. Але Денис відразу забув про нього, щойно увімкнув ліхтар. В іншому краю погребу,

поруч із невеликим металевим ліжком, тремтячи, сиділа жива жінка, яка щосили вгризалася в пальці правої руки.

— Господи! — видихнув Денис і різко кинувся вперед, гучно вдарившись головою об стелю.

У відповідь на це жінка ледь чутно заскімлила і навалилася на стіну, ніби хотіла пройти крізь неї.

— Денисе, що там? — гукнув згори Кравчук, але Чорному було не до нього.

Він сховав пістолет, а ліхтар спрямував у стелю, щоб не сліпити жінку:

— Усе гаразд, заспокойтеся. Я з міліції. Ви у безпеці.

Він обхопив її за плечі, а тоді спробував пригорнути, але вона обома руками вперлася йому в груди. Втім, опір її був слабкий, а за кілька секунд пропав і він.

— Тихо-тихо-тихо, — примовляв Чорний, гладячи бідолашну і всім своїм тілом відчуючи її ридання. У голові в нього була лише одна думка: «Вона жива! Отже, все було не даремно».

— В-він т-т-тільки щойно п-п-пішов, — крізь ридання прорвалися її слова. — В-він п-п-поруч.

— Юро! — гукнув Денис. — Допоможи!

Не можна їй дивитися на те, що коїться нагорі. Краще їй не знати, якої долі unikнула. Двоє слідчих витягли жінку з погребя, закривши собою стіл із тілом. Денис тим часом зміг краще її роздивитися. Одяг у неї відповідав погоді. Сама була білявкою, щоправда волосся злиплося і потемніло. Кругле обличчя вкривало ластовиння, а на чолі, ніби розквітла червона квітка, блищала крапля крові. Найбільше вражали її очі: сірі, розфокусовані й ніби затягнуті млою. Жінка була сліпа.